

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2011, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 278/2011, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 5. 2. 2013, předloženým Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) dne 11. 2. 2013, se žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí o žalobě ze dne 11. 9. 2011 ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 5 A 278/2011 do konce února 2013. Svůj návrh odůvodnila tím, že v současné době souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že soud v dané věci činil potřebné procesní úkony, avšak jednání dosud nenařídil. Ačkoliv je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí, soud se řídí zákonným pravidlem, podle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí, pro něž je soudním řádem správním stanoven přednostní režim nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon. O takovou věc však v dané věci nejde. Soud nyní rozhoduje o žalobách podaných v roce 2009, žaloba navrhovatelky byla podána v září roku 2011. Institut určení lhůty k vydání rozhodnutí neslouží podle městského soudu k tomu, aby byly přednostně a v rozporu se zákonným pravidlem vyřizovány věci těch žalobců, kteří se nejhlasitěji ozývají, na úkor žalobců „mlčících“, na něž délka řízení u zdejšího soudu doléhá neméně tíživě.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou ze dne 11. 9. 2011, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví

uvedeného rozhodnutí žalované týkajícího se poskytování informací. Městský soud po obdržení žaloby usnesením ze dne 23. 9. 2011, č. j. 5 A 278/2011 – 12, nepřiznal navrhovatelce osvobození od soudních poplatků; po zrušení tohoto usnesení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 111/2011 – 30, dále městský soud usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 A 278/2011 – 44, vyzval navrhovatelku k zaplacení soudního poplatku, neboť tato vzala zpět svůj návrh na osvobození od soudních poplatků. Navrhovatelka poplatek zaplatila dne 25. 5. 2012, soud dne 6. 6. 2012 poučil žalovanou o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalované zaslal stejnopis žaloby a vyzval ji, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložila soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 9. 7. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalované k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 18. 7. 2012 poučil navrhovatelku o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, a současně jí zaslal vyjádření žalované k žalobě. Dne 24. 7. 2012 byl soudu doručen nesouhlas navrhovatelky s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a poté dne 5. 2. 2013 byl soudu doručen souhlas navrhovatelky s rozhodnutím bez nařízení jednání společně se shora uvedeným návrhem na určení procesní lhůty pro nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci,

význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky (napadeno je rozhodnutí žalované týkající se poskytování informací) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že soud má již shromážděny podklady pro rozhodnutí a oba účastníci souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, neboť důsledkem této skutečnosti nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatelky nespadá. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatelky.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatelky podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu